

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3122/2020
20.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Данијеле Николић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Мустецић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Срђан Ђорђевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 360/20 од 03.07.2020. године, у седници већа која је одржана дана 20.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 360/20 од 03.07.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1900/17 од 11.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број .. донетог дана 24.05.2017. године, као и да тужиоца врати на рад и распореди на одговарајуће радно место у складу са његовом стручном спремом, знањем и способностима. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 90.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 360/20 од 03.07.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1900/17 од 11.09.2019. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП у вези са одредбом члана 231. ЗПП, обзиром да је правило о терету доказивања у спроведеном поступку правилно примењено. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју тужени указује у ревизији не представља разлог за изјављивање ревизије сагласно одредби члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим закључио уговор о раду дана 05.07.2002. године на радном месту помоћни радник вулканизер са II степеном стручне спреме у Погону одржавања моторних возила. Анексом број 3 од 20.07.2006. године тужилац је засновао радни однос на неодређено време на радном месту аутомеханичар у Погону одржавања моторних возила са III степеном стручне спреме. Дана 24.06.2015. године тужилац је са туженом закључио анекс уговора о раду број 5. према коме је распоређен на послове пословођа-вулканизер у Погону одржавања моторних возила са III степеном стручне спреме. Дана 24.05.2017. године тужиоцу је отказан уговор о раду од 01.07.2002. године са свим припадајућим анексима, зато што је послодавцу, овде туженом, доставио диплому о стеченом образовању у трајању од три године-образовни профил ауто-механичар која није веродостојна исправа, а на основу које је почев од 01.08.2006. године Анексом уговора о раду број 3. распоређен на послове за које је Правилником о организацији и систематизацији послова предвиђен III степен стручне спреме, чиме је учинио повреду радне обавезе утврђене чланом 179. став 2. тачка 5. Закона о раду, у вези са чланом 14. став 1. алинеја 9. Уговора о раду, као и повреду радне дисциплине утврђене 179. став 3. тачка 6. и 8. Закона о раду. Претходно је тужиоцу упућено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду дана 09.05.2017. године, које је он примио дана 10.05.2017. године. На основу одлуке директора туженог из децембра 2016. године да се провери веродостојност диплома свих запослених у предузећу, Техничка школа „ГСП“ из Београда је извршила проверу веродостојности дипломе тужиоца па је дописом од 22.03.2017. године обавестила туженог да диплома броја матичне књиге .. за школску 2004/05 од 27.06.2005. године није у евиденцији те школе под наведеним бројем и са наведеним деловодним бројем, за занимање ауто-механичар, те да тај документ није издала школа.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право доносећи побијану одлуку за које су дали довољно разлога које прихвата и Врховни касациони суд.

Супротно наводима ревизије, тужени није преклудирани да откаже уговор о раду тужиоцу применом члана 184. Закона о раду и члана 179. став 1. тачка 2. и 3. истог закона, којим одредбама је прописан рок у коме послодавац може дати запосленом отказ (6 месеци од дана сазнања, односно годину дана од наступања чињеница које су основ за давање отказа). Нижестепени судови су оценили да се у конкретном случају ради о продуженој повреди радне обавезе, јер је тужилац предао послодавцу фотокопију дипломе на основу које је почев од 01.08.2006. године анексом уговора о

раду број 3 распоређен на послове за које је Правилником о организацији и систематизацији послова предвиђен III степен стручне спреме, која не одговара подацима из књига издатих диплома Техничке школе „ГСП“, те је на тај начин туженог довео у заблуду и одржавао у заблуди о својој стручној спреми у читавом периоду рада са III степеном стручне спреме и вршио повреду радне обавезе према послодавцу. Врхови касациони суд сматра да су судови правилно закључили да застарелост отказног разлога није наступила, с обзиром на то да је у конкретном случају реч о продуженој радњи извршења повреде радне обавезе која је трајала и у време доношења решења о отказу уговора о раду, јер у таквом случају застарелост почиње да тече од последње радње у низу повреде радне обавезе. С обзиром да је тужени за повреду радне обавезе сазнао из дописа Техничке школе „ГСП“ од 22.03.2017. године, а решење о отказу уговора о раду донео је дана 24.05.2017. године, то нису протекли рокови из наведене законске одредбе у којима је тужени требао да донесе побијано решење о отказу уговора о раду.

Неосновани су наводи ревизије у којима се указује да судови нису на поуздан начин утврдили да је спорна диплома фалсификат. Наиме, из дописа Техничке школе „ГСП“ од 2.03.2017. године јасно произилази да диплома на име тужиоца под бројем .. за школску 2004/05 од 27.06.2005. године коју је тужилац доставио туженом није издата од стране наведене школе, односно да подаци из фотокопије дипломе не одговарају подацима из књиге издатих диплома и да именовани није завршио Техничку школу „ГСП“, што је и према становишту Врховног касационог суда довољно за закључак да је спорна диплома, односно фотокопија те дипломе фалсификована. Према томе, тужени јесте доказао ову чињеницу, а на тужиоцу је био терет доказивања да докаже супротно, односно да је на валидан начин стекао диплому за образовни профил ауто-механичар у Техничкој школи „ГСП“ из Београда. Међутим, тужилац у току поступка није доказао, нити предлагао доказе на те околности.

Такође су неосновани наводи у ревизији тужиоца да не може да се примени Закон о раду који је важио 2002. године, када је тужилац засновао радни однос са неспорним II степеном стручне спреме, већ једино закон који је важио 2017. године када је тужиоцу отказан уговор о раду. Наиме, суд је управо применио одредбе члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/2005... 75/14) у вези члана 14. став 1. алинеје 9. Уговора о раду и члана 179. став 3. тачка 6. истог закона, односно, тужени је донео решење о отказу уговора о раду позивајући се на одредбу члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду, у вези са чланом 14. став 1. алинеја 9. Уговора о раду (ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом односно уговором о раду), као и одредбу члана 179. став 3. тачка 6. и тачка 8. Закона о раду (ако је дао нетачне податке који су били одлучујући за заснивање радног односа, односно ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца). У конкретном случају тужилац је учинио повреду радне обавезе, односно непоштавање радне дисциплине због које му је могао бити отказан уговор о раду, а оспорено решење је донето у законом прописаној процедури и роковима из члана 184. Закона о раду, супротно ревизијским наводима.

Захтев за накнаду трошкова одговора на ревизију који је доставио тужени су одбијени, обзиром да нису били нужни, сагласно одредби члана 165. ЗПП.

Из наведених разлога, одлучено је као у изреци, на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић